

ninger har tilstrækkeligt oplyst, at de største handlende Nationer have erkendt det ikke blot for billigt, men for stemmende med Retsfærdigheden og med Handelens Bedste, at den redelige Fallent kan faae en Ende paa sin Ulykke og bliver istand til at komme igjen i Virksomhed. Jeg er, som allerede bemærket i mit Foredrag, langtfra gaaet saa vidt, som fremmede Lovgivninger gaae; jeg har kun forsøgt at faae det Princip anerkendt i vor Lovgivning, at der i Virkeligheden eksisterer en Forskiel mellem den redelige og den uredelige Fallent, og at de ikke bør behandles paa samme Maade. Det forekommer mig, at man ved at opstille og ufravigelig fastholde den Sætning, at Creditorernes Ret til Betaling er ubetinget og ikke kan indskrænkes ved Lovgivningen, kommer meget nær hen til at følge den gamle Sætning: Retsfærdigheden maa opretholdes, det gjør Intet til Sagen, om den ulykkelige Deel af Handelsstanden gaaer tilgrunde. Jeg troer ikke, at det gaaer an blot at blive staaende ved en saadan juridisk Retsfærdighed, ved det, som man kan udlede af de juridiske Grundsætninger, naar der er Tale om Handelsforhold. Jeg troer navnlig, at det ikke gaaer i en Fallitlov; jeg skal i den Henseende erindre om de Principer, som den franske Lovgivning har erkendt at skulle være de gjældende for Fallitvæsenet. De ere fremsatte for den lovgivende Forsamling i 1807, da Forslaget til Fallitloven blev fremlagt. Det siges der, at Lovgiverens Opgave ved en Fallitlov er at tage Hensyn til, at Handelens Bedste fordrer særegne Bestemmelser, hvorved Loven paa den ene Side bestræmmer Ulykken, paa den anden Side straffer Ubesindighed og Skjodesløshed og brænder mærker Svig; den skal beskytte den ulykkelige Kjøbmand imod hans opbragte Creditorens grusomme Strengthed, men den skal ogsaa sørge for, at de redelige Creditorer ikke blive Offre for strafværdig Undersundighed. Det er disse Grundsætninger, som jeg troer bør være de ledende ved Bestemmelserne i Fallitloven, og det er derfor, jeg har gjort et Forsøg paa idetmindste tilnærmelsesviis at komme til en Anerkendelse i vor Lovgivning, at det kan være en redelig Mand, der er faldt i Ulykke, og at den Ulykkelige ikke bør være ubestrammet af Lov-

givningen. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale mit Forslag til den høitærede Forsamling.

Ordføreren: Jeg har allerede igaar ved at motivere Udvalgets Forslag til en ny § 5 gjort opmærksom paa, at der ikke blot var en overordentlig stor Forskiel imellem den virkelige Fallent og den, som kun ved øieblikkelige Forhold er sat i den Nødvendighed at maatte opgive sit Bo, uagtet han besidder fuldkommen tilstrækkelige Midler til at fyldestgjøre samtlige paa ham hvilende Fordringer; men at der ogsaa indenfor Kredsen af dem, som vi maae kalde virkelige Fallenter, er en himmelvid Forskiel imellem dem, som jeg, henholdende mig til det sidste Foredrag, her vil betegne som de ulykkelige, de lettsindige og de svigagtige Fallenter. Spørgsmaalet er kun, om man i nærværende Lov kan indbringe Noget, der ogsaa sikker en forskjellig Behandling for disse i deres Væsen ganske vist forskellige Forhold; og finder der forsaavidt imellem Udvalgets Majoritet, idetmindste mig, og den sidste ærede Taler et betydeligt Tilknætningspunkt Sted. Jeg skal ogsaa villigt indrømme, at hans Forslag er overmaade moderat, at det er skarpt og correct redigeret, og at den Definition, han giver paa de Subjecter, hvorpaa han vil have det anvendt, støtter sig til den allerede bestaaende Lovgivning, der har fundet sin nøjagtige Anvendelse igjennem en langvarig Praxis; og dette første og væsentligste Spørgsmaal er saaledes her paa en hensigtsmæssig Maade klaret. Hans Fordring gaaer dernæst ikke ud paa, at al den Gjæld, der ikke kan finde Fyldestgjørelse paa Stiftet og igjennem det under Stiftets behandling foretagne Bo, skal være strøget, men kun at Bedkommende faaer, som han rigtigt betegnede det, et Moratorium for et vist Antal Aar; de ufyldte Fordringer ere altsaa ikke udslettede, de ere kun opsatte, og den Tid, der er givet Fallenten til Virksomhed, er saaledes ikke givet blot for hans personlige Skyld, men der er tillige paavist ham en Vej, hvorved han kan komme til at arbejde for Creditorerne, hvis Fordringer altsaa i Principet opretholdes. Endelig er den Fordring, der stilles, for at dette Forhold skal